

Poština plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO
ZA SALEZ.
SOTRUD-
STVO

ŠTEV. 4
1938

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu 1. 1, 16 — 2. 2, 17 — 3. 3, 18 — 4. 4, 19 — 5. 5, 20 — 6. 6, 21 — 7. 7, 22 — 8. 8, 23 — 9. 9, 24 — 10. 1, 25 — 11. 2, 26 — 12. 3, 27 — 13. 4, 28 — 14. 5, 29 — 15. 6, 30 — 16. 7, 31 — 17. 8, 1 — 18. 9, 2 — 19. 1, 3 — 20. 2, 4 — 21. 3, 5 — 22. 4, 6 — 23. 5, 7 — 24. 6, 8 — 25. 7, 9 — 26. 8, 10 — 27. 9, 11 — 28. 1, 12 — 29. 2, 13 — 30. 3, 14 — 31. 4, 15

V septembru 1. 2, 16 — 2. 3, 17 — 3. 4, 18 — 4. 5, 19 — 5. 6, 20 — 6. 7, 21 — 7. 8, 22 — 8. 9, 23 — 9. 1, 24 — 10. 2, 25 — 11. 3, 26 — 12. 4, 27 — 13. 5, 28 — 14. 6, 29 — 15. 7, 30 — 16. 8, 1 — 17. 9, 2 — 18. 1, 3 — 19. 2, 4 — 20. 3, 5 — 21. 4, 6 — 22. 5, 7 — 23. 6, 8 — 24. 7, 9 — 25. 8, 10 — 26. 9, 11 — 27. 1, 12 — 28. 2, 13 — 29. 3, 14 — 30. 4, 15 — 31. 5, 16

Novi častilci in častilke:

1. skupina:

Albrecht Lovro, Poljane nad Šk. Loko

2. skupina:

Bigles Ana in Majda, Lava pri Celju

3. skupina:

Canjko Amalija, Ljutomer

4. skupina:

Gariner Tončka, Selca n. Šk. L.

5. skupina:

Klobovs Jakob, Šk. Loka

6. skupina:

Kocbek Vilma, Mozirje

7. skupina:

Košir Terezija, Šk. Loka

8. skupina:

Poljanšek Martin, Šmartno v Tuhinju

9. skupina:

Tomšič Antonija, Višnja gora

10. skupina:

Zidanšek Jozeja, Teharje

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Ahačič Franja, Trzič

Blatnik Anton, Razbor

Bričman Marija, Meža

Butalič Marija, Cerklje pri Kranju

Čampa Antonija, Dolga vas p. Kočevje

Čimžar Marija, Cerklje pri Kranju

Derganc Ivana, Ljubljana

Dr. Divjak Stefan, Ljubljana

Drofenik Jerica, Gaberno p. Rogaška Sl.

Dolenc Frančiška, Stražišče pri Kranju

Flek Marija, Crnomelj

Janežič Matevž, Šmarje - Sap

Kamnik Vinko, Sp. Razbor Slovenjgradec

Kašič Jožeja, Mirna

Kavčič Marijana, Ziri

Kapun Marija, Sv. Jakob v Slov. goricah

Kern Marija, Komenda

Kolarič Jerica, Slov. Konjice

Kovač Alojzija, Trbovlje

Kristanc Mana, Moše, Smlednik

Kurnik Ivana, Šenčur pri Kranju

Maši Marija, Duplje

Marinček Helena, Nova vas pri Rak.

Medvešček Neža, Trbovlje

Mihelčič Marija, Petelinje, Dol pri Ljub.

Miklič Marija, Zagradec

Mohorč Ivan, Žgoše, Begunje pri Lescah

Nagel Ana, Prečna pri Novem mestu

Ogrizek Jera, Čaša vas, Podplat

Onič Neža, Laporje

Pešl Jurij, Meža

Perme Jožeja, Javorje, Šmartno pri Lit.

Pezdir Marija, Brezovica pri Ljubljani

Pibernik Franc, Lahovča

Renter Jera, Trstenik

Ribnikar Marija, Trzič

Rot Marija, Ključevca, Trbovlje

Skutnik Ana, Labod, Koroško

Smolej Jernej, Kor. Bela

Šink Valentin, Breznica pri Škofji Loki

Tovornik Frančiška

Vrhovnik Marija, Meža

Žvale Marija, Trzič

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Izreden obisk

Letošnji praznik Marije Pomočnice pri nas na Rakovniku je povzdignil sam naš vrhovni predstojnik iz Turina preč. g. Peter Rikaldone. Ustavil se je mi-

Vrhovnega predstojnika pozdravljajo g. bogoslovci na Rakovniku.

mogrede v Ljubljani, ko je šel na evh. kongres v Budimpešto.

Romarji so prihajali že vse popoldne in v cerkvi jih je bilo že polno pa tudi zunaj. Bili so obveščeni o prihodu našega predstojnika, zato so po šmarnični pobožnosti tudi oni pred cerkvijo sprejeli don Boskovega četrtega naslednika. Gojenci so mu zapele pozdravno pesem.

Do Rakeka mu je šel nasproti naš g. inspektor, pred cerkvijo pa ga je pozdravil z izbranimi besedami ravnatelj zavoda.

Šel je skozi tesen romarjev, ki so prepevali v cerkvi Marijine pesmi. Pred podobo Marije Pomočnice, don Boskove Marije, kakor jo je ljudstvo imenovalo še za don Boskovega življenja, je pomolil nekaj trenutkov. Naše svetišče mu je bilo zelo všeč, še

bolj pa seveda prizor, ki se mu je nudil: polno romarjev, ki so prišli počastit don Boskovo Marijo.

Zvečer je bila rimska procesija s svečkami, čeprav je dež nekoliko stršil. Tudi ta prizor je bil našemu predstojniku jako všeč. Vso noč so romarji prepevali v cerkvi Mariji na čast in zvonovi so zgodaj budili, da je bilo res skoraj nemogoče spati. Tako je tudi naš predstojnik dejal, da menda niti don Bosko tisto noč v nebesih ni mogel spati, ko je videl in slišal, kako je pobožno ljudstvo častilo njegovo Marijo. Rekel je predstojnik, da se mu zdi, kakor da je doma v Turinu, kjer se tudi tam prav podobno ob velikih Marijinih praznikih časti naša Pomočnica.

Po slovesni sv. maši je obiskal še dva druga naša zavoda, in sicer Mladinski dom na Kodeljevem in Bano-vinsko vzgojevališče na Selu. Tu mu je lepo prenovljena stavba bila jako

Vrhovni predstojnik v času odmora na Rakovniku.

všeč, obenem pa je bil vesel, da je bavnovina zaupala salezijancem vzgojo

te mladine, ki je najbolj potrebna ljubeznive roke in ki je najbolj pogrešala srca. Vsekakor je smatral to za priznanje od strani svetne oblasti don Boskovim sinovom.

Tudi Mladinski dom mu je bil všeč, saj je oratorij tisto delo, s katerim je don Bosko pričel in ki je še danes na prvem mestu med salezijanskimi deli.

Pri kosilu je bilo vse tako domače, zares kakor v družini. Prav tega hoče on sam, da se ohrani salezijanski družinski duh. Pogovarjal se je z vsakim tako, kakor bi bila že davna znanca.

V svojem govoru pri kosilu, ko je odzdravljajal na zdravico gospoda inspektorja, je posebno poudaril, da če raste naše delo in se tako lepo razvija, da vse to izvira od Marije Pomočnice, ki je pričela naše delo. Don Bosko je le po njej ustvaril tako veliko reči in z Marijino pomočjo se bo to salezijansko delovanje na Slovenskem še bolj razvijalo v zveličanje duš.

Prav zato pa mu je bilo tako silno všeč, ko je videl, kako se pri nas časti Marija Pomočnica, ker mu je to bilo porok, da se bo delo v bodočnosti še bolj razvijalo. Popoldne je imel priliko videti, koliko ljudstva je prihajalo k procesiji. Čeprav je dežek motil še med popoldanskim govorom, vendar, ko so v cerkvi odpeli litanije, je dež namah prenehal in razvila se je spet veličastna procesija. Zdaj je bil spet navdušen ob veličastnem pogledu na dolgo in pobožno procesijo saj se je prepričal, da pri nas Marija Pomočnica slavi svoje zmagoslavje.

Odšel je z najlepšimi vtisi, tako je sam rekel, ki jih ne bo zlepa pozabil.

Kako mu je ostal v spominu naš

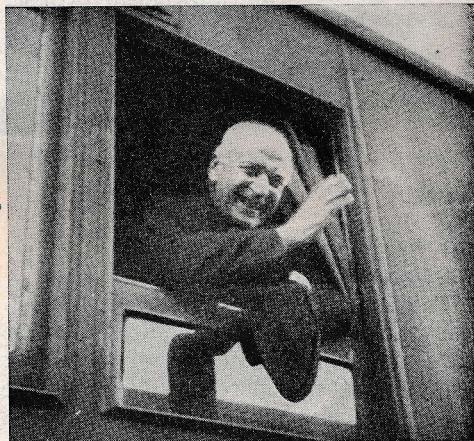
praznik, se vidi iz dopisnice, ki jo je pisal še z meje, z Rakeka:

„Ko odhajam od drage Ljubljane in ko se spominjam vašega prelepega praznika in vaše pozorne postrežljivosti, se vam ponovno zahvaljujem in iz srca blagoslavljam sodelavce, vašo mladino, sobrate, vse.

Peter Rikaldone.”

Prav veseli smo bili tudi mi, da je naš vrhovni predstojnik videl lepi praznik in naše življenje tedaj, ko je na višku, to je na praznik Marije Pomočnice. Obljubil nam je, da nas ob prvi priložnosti, ko bo le mogel, obišče za malo dalj časa, ker zdaj je utegnil le mimogrede.

Hvaležni smo mu za njegov ljubezniv obisk in ga pričakujemo s sinovsko vdanostjo in ljubeznijo do našega očeta, do naslednika samega našega svetega ustanovitelja don Boska.

G. vrhovni predstojnik blagoslavlja z odhajajočega vlaka.

Sestre Marije Pomočnice odpro jeseni na Karlovški cesti v Ljubljani konvikt za dijakinje. Informacije daje: Ravnateljstvo sester Marije Pomočnice, Banovinsko deško vzgajališče na Selu.

Veržej.

50 letnica don Boskove smrti, 25 letnica Marijanišča.

Veržej se redko kdaj oglasi, če se pa, je znamenje, da je doživel nekaj izrednega. 15. maja je zavod Marijanišče v Veržezu obhajal 50 letnico don Boskove smrti in 25 letnico svoje-ga obstoja.

V praznični obleki.

Že nekaj dni pred praznovanjem se je začel zavod odevati v praznično obleko. Pred zavodom so se dvignili visoki mlaji, kakor da so čez noč zrastle iz zemlje, pročelje zavoda se je nališpalo z zelenimi vencin zastavami.

Če se je že zunaj nališpalo tako bahato, kaj bo šele znotraj.

Takoj pri vhodu v zavod so vzbudili pozornost zeleni vencin, ki so vodili v kapelo. Kapelica je bila podobna pomladnemu gaju, vsa preprežena z vencin, vsa v cvetju in lučkah. Sijajno okrašen, kot umetno zložen stolp cvetja, je izgledal oltar, na katerem se je v čarni svetlobi smehljala ljubezniva podoba „Matere dobrega sveta“. Don Boskov kip se je ta dan poslovil od velikega oltarja in se pomaknil bliže k ljudstvu, dol k obhajilni mizi, med zelenje in cvetje, da je v vsakem, ko je stopil v kapelo, zbudil pozornost in tudi tistim, ki niso vedeli, kaj obhaja zavod, povedal, da v tem dnevu prednjači sv. Janez Bosko.

Okusno okrašena je bila tudi lurška votlina na notranjem dvorišču, odeta v zelenje in cvetje. Tu so se vršile glavne svečanosti.

Predvečerne prireditve.

Praznovanje se je začelo v soboto pred praznikom. Po šmarničnem govoru v kapeli, ob osmih zvečer, se je razvila procesija z lučkami. Kakor počasna svetla reka se je svečano pomikala okrog zavoda, med petjem litanij in Marijinih pesmi. Na oknih zavoda so se svetlikali raznobarni balončki, vrh

zavoda sta pa bliščali veliki številki 25, 50.

Po procesiji in blagoslovu z Najsvetejšim je Prosvetno društvo uprizorilo igro „Podrti križ“. Dvorana je bila polna ljudstva.

Po gledališki predstavi, ki se je zavlekla dolgo, v noč, se je ljudstvo deloma razšlo, deloma ostalo in prenočilo v dvorani, kolikor jih je pa mogla sprejeti kapela, so se zatekli vanjo in med molitvijo in prepevanjem čakali jutra.

Jutranje svečanosti.

Ob petih zjutraj se je s peto sv. mašo pričelo cerkveno slavlje. Po sv. maši je bil govor o don Bosku in delovanju salezijancev na Murskem polju. Nato so sledile druge maše, tja do slovesne na dvorišču. Pri vsaki sv. maši je nova množica vernih prejela sv. obhajilo.

Ljudje so prihajali v začetku v majhnih, potem v vedno večjih gručah, nazadnje kar v nestrnjeni procesiji in se zbrali pred lurško votlino.

Točno ob pol desetih se je začel slavnostni govor o Mariji, o don Bosku in o delovanju salezijancev in salezijanskih sotrudnikov na Murskem polju.

Po govoru je preč. gospod dekan kanonik Weixel pred številno množico ljudstva daroval slovesno daritev. Sonce se je smehljalo z jasnega neba in razlivalo na množico sončno veselje. Veličastno petje dveh združenih pevskih zborov Marijaniških in Martiniških gojencev; spremljal ga je moččen orkester domačih gojencev.

Popoldanske prireditve.

O pol treh je bil govor, nato blagoslov z Najsvetejšim, po blagoslovu slavnostna akademija; vse to na dvorišču.

Veržej: Množica pobožno posluša slavnostno pridigo.

Akademijo je otvoril govor gospoda župnika Ferka.

Spoštovani navzoči.

Navada je, da se govori začenjajo s pozdravom. Tudi moj prvi pozdrav veljaj Kristusu, Kralju našemu! Drugi Mariji, Pomočnici kristjanov, tretji sv. Janezu Bosku, ki nas je zbral k tej slavnostni akademiji. Dveh znamenitih dogodkov se danes spominjamo: 50 letnice smrti sv. Janeza Boska in 25 letnice ustanovitve salezijanskega zavoda Marijanišča v Veržeu. Zato je primerno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod: sveti Gospod, vsemogočni oče, večni Bog, posebno pa na Tvoj dan. Zakaj naš dan je Tvoj dan!

Dne 31. januarja pred 50 leti, ko je zvonilo Angel Gospodov, je sv. Janez Bosko šepetal: „Zdrava Marija... Ti nas pred sovražnikom brani in ob smrti uri sprejmi!“ Zadnje besede, ki so se mu odtrgale od izsušenih ustnic so bile: „O Mati, o Mati, odpri mi nebeška vrata!“ Marija mu jih je odprla. Umrli je, njegovo življenjsko delo pa ni umrlo. Pričel je delo s praznimi rokami in se lotil ogromnih stavb brez vsakega denarja. Gorčično zrno pa je vzkliklo, in danes sto in sto tisoč mladine časti po salezijanskih zavodih Marijo Pomočnico. To je mogočna vojska, ki brani in širi kraljestvo Jezusa Kristusa. Don Boskovi sinovi so Marijini vitezi, moderni križarji, ki se borijo in zmagujejo — z ljubeznijo.

Don Bosko je bil moderen svetnik, ki se ga je poslužila božja previdnost,

da reši, kar je v sedanjem času najbolj ogroženo, mladino!

Vsaka doba ima svoje posebno lice. Življenje se dandanes razvija z mrzlično brzino. Današnja Cerkev sestoji iz današnjih ljudi, zato se ne more izogniti novim stremljenjem, novim razmeram. Njen temelj je ostal nespremenjen, toda način njenega delovanja mora iti s časom, z razvojem, z napredkom v istem koraku, mora gledati, da bo razvoj in napredek nosil pečat krščanstva na sebi in bo služil predvsem višjim dobrinam.

Toda žal, da je napredek zašel s prave poti, da človeka ne vodi k pravi sreči, ampak v golo vsakdanjost in materialnost, v lažisvobodo. Duh današnjega časa ubija v človeku verski čut in ga odteguje Cerkvi.

Don Bosko je spoznal potrebe današnjega in bodočega časa. Družba, ki jo je zasnoval, je najprikladnejša novim časom, je najmodernejša, zato se je v kratki dobi tako silno razmahnila po vsem svetu. Posebno se je zavzel za mladino. Za njo je odprl zavode, šole, zavetišča.

Mogočna velesila današnjega časa je *tisk*. Knjiga in časopis narekujeta javno mnenje. Oba vodita danes usodo človeštva, žal prepogostokrat v njegovo škodo. Don Bosko, ki je gledal daleč v bodočnost, je tudi tisk z vso vneto podpiral in sam marljivo sodeloval.

V nedeljskih zavetiščih je mladino pripravljaj za pošteno krščansko življenje, svojim sinovom pa to delo zapustil in priporočil kot najsvetejšo dediščino.

Tako je don Bosko posegel v pereča socialna vprašanja in jih reševal s krščansko ljubeznijo.

SALEZIJANCI PRI NAS.

Božja previdnost je pripeljala don Boskove sinove, gg. salezijance, tudi na lepo Mursko polje, v starodavni Veržej. 27. oktobra 1912. je tedanji knezoškof dr. Mihael Napotnik blagoslovil salezijanski zavod v Veržeu, ki ga je pozidalo društvo „Marija-

nišče“ pod predsedstvom g. profesorja bogoslovja, verženskega rojaka dr. Franca Kovačiča. Prvotno je bil zavod namenjen ustanovitvi nižje kmetijske šole. Toda ni bilo učiteljev, te je bilo treba še vzgojiti. Svetovna vojska je vse preprečila.

Tudi v tem zavodu vlada don Boskov duh, ki je apostol vzgojevalne ljubezni. Danes se vse puli za mladino: zavedajoč se, da kdor ima mladino, ima bodočnost. Iz nje hočejo napraviti poslušno orodje, da z njim zusužnjujejo človeka pod krinko lažne svobode. Prave svobode ni več. Francoska revolucija s svojimi lažnimi gesli o svobodi in enakosti je ozračje okužila s strupenim dihom. Hotela je svobodo brez Boga, pa je prinesla smrt in uničila svobodo.

Koliko mladine se na srednjih šolah zgubi. Kar je glavno, in na čemer bi se moralo zidati vse drugo, verska vzgoja, to se marsikje odriava. In kaj bo postal dijak brez Boga? Ali suženj ali pa revolucionar. V salezijanskem zavodu pa najdete vzgojo, pouk in pripravo za življenje, vedno v tesni zvezi z duhovnim življenjem, *z življenjem milosti*. Predstojniki živijo v neprestanem stiku s svojimi gojenci, jih nadzorujejo, toda brez policijskega duha. Sv. vera je podlaga pouku in vzgoji. Domači red se sam ob sebi zariše v duše in srca, ki ga sprejemajo z veseljem.

Don Boskova metoda pri pouku in vzgoji mladine je dosegla več uspehov kakor vsi tisti, ki pišejo cele knjige o napredku mladinske vzgoje.

Don Boskovo sredstvo se je povsod obneslo. Mladino je treba voditi k tistemu, ki jo je vabil k sebi in klical: „Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite...“ V Jezusovem duhu in njegovem nauku, ki je obenem nauk njihovega ustanovitelja, vodijo salezijanci Marijanišče.

Koliko duhovniških poklicev se tu vzgoji! In potrebe so tako velike! Kdor pa ne čuti v sebi duhovniškega poklica, ima prosto pot tudi drugam, zakaj povsod rabimo danes značajne

katoličane, posebno v javnem življenju. Tam kjer se je mladina oddaljila od Boga, izgubila svobodo otrok božjih, zaslužnija se je stremljenju, ki ima samo točasni cilj.

Človek dobiva dan za dnem vedno hujše udarce z bičem, ki ga je spletel sam. Sedaj vpije po miru, pa ne ve, da ga je zapravlil sam, ko je Kristusov mir zavrzel; sedaj vpije po svobodi, pa je nekoč vprav v imenu lažne svobode zavrzel svobodo otrok božjih. Vse današnje stiske je kriv odpad od Boga! In edino totalitarno, dejavno in celega človeka zajemajoče katolištvo more rešiti človeštvo, ker more rešiti iz zla in stiske celega človeka, njegovo dušo in telo. Predvsem je treba ozdraviti človeka in ga približati Bogu, da se bo držal naravnega reda in se ravnal po načelih zdrave pameti in božji zapovedi.

PREVAŽNO DELO.

In zato je vzgojno delo gg. salezijancev po zavodih in konviktih tako eminentne važnosti, ker vodi mladino nazaj k Bogu! Ker vodi mladino k sv. Evharistiji, k pogostemu sv. obhajilu.

Nauk o izvirnem grehu se pogostoma pozablja. Še teče po žilah Adamova kri, ki se je uprla v nepokorščini Bogu. Adamovo kri je treba nadomestiti s Kristusovo krvjo. Sv. obhajilo je življenje, moč, zdravje! Kruh da kri, kri da življenje, to velja za telo in dušo.

GG. salezijanci so goreče delovali in še delujejo za prospeh veržijske župnije.

Veržej je z Marijaniščem postal tudi središče Marijinega češčenja. Prej vsa dekanija ni imela niti ene Marijine cerkve. Sedaj se vsako leto od vseh strani zgrinjajo procesije vernikov v svetišče Matere dobrega sveta. Ljudstvo tisti dan nekako pozabi na svojo borbo za vsakdanji kruh, da njegov duh splove k Mariji, in težko se loči od Marije.

Veržej: Zbor gojencev prepeva med mašo na dvorišču.

Sv. Oče je poslal v svet klic po katoliški akciji, vernike pozval k sodelovanju pri razširitvi in utrditvi kraljestva Kristusovega na zemlji.

Ta klic sv. očeta in njegovo željo izpolnjujejo sotrudniki salezij. družbe. „Ni namreč prvi in edini namen,“ tako je don Bosko sam rekel na sestanku v Turinu 31. 5. 1883., „da sotrudniki z darovi pomagajo. Prvi njihov namen je, da vsak v svojem kraju pomaga k nravnemu in verskemu življenju. Biti mora desna roka župnih pastirjev.“

Po svojem geslu „daj mi duš“ bi bil don Bosko rad vse ljudi pridobil za Kristusa in vnel v ljubezni do njega. Sotrudniki so pomagali in še pomagajo pri vzgoji mladine, širijo dobre knjige, skrbijo za revno in zapuščeno mladino in marsikomu so že pomagali k duhovskemu poklicu.

Ogromno je delo gg. salezijancev v Veržeju tudi v dušnem pastirstvu. Koliko grešnikov se tukaj spravi z Bogom, saj so spovednice kar oblegane. Koliko delujejo kot pridigarji in voditelji duhovnih vaj! Ni je župnije v dekaniji, kjer že ne bi pridigovali in vodili duhovnih vaj za vse različne stanove. Tudi za to jim moramo biti hvaležni!

Ko torej danes čestitamo gg. salezijancem v Veržeju k njihovem jubileju, se jim zahvaljujemo, da so poslušali glas božji in došli semkaj, jim obenem želimo, da bi še dolgo vrsto let delovali blagonosno v slavo božjo, v čast Marijino, za blagor mladine

in odraslih, v prid Cerkvi. Oko božje previdnosti naj bedi nad Marijaniščem v Veržeju in božja roka naj ga brani in blagoslavlja! Mi, predragi, pa jim pomagajmo po svojih močeh, da bodo to ogromno delo, ki so ga započeli, srečno vodili in tudi dovršili.

Po govoru so se vrstile razne točke: deklamacije, prizori, petje, godba, orkester. Gojenci iz Murske Sobote so uprizorili dva prizora iz don Boskovega življenja ter pokazali, kako veliku dušen in potrpežljiv je bil don Bosko z zapuščeno mladino. Gojenci iz Veržeja so pa podali tri zgodovinske slike salezijanskega zavoda in njegovega delovanja. Veliko veselost je vzbudil tudi prizor „Salezijansko vzgajanje“, po don Boskovi metodi vzgajanja. Pokazal je ljubeznivo razmerje, ki vlada med vzgojitelji in gojenci. Akademija je prevzela navzoče, da so odhajali prežeti še z večjo ljubeznijo do don Boska in njegove ustanove.

Odlični gostje.

Slovesnosti se je poleg velike množice ljudstva udeležilo lepo število odličnih gostov. Navzoči so bili gospod dekan in kanonik Jožef Weixel, ki je v imenu dekanijske duhovščine izrekel salezijancem zahvalo za vso pomoč, ki so jo v 25 letih obstoja nudili dekaniji, inspektor salez. inspektorije g. Ivan Špan, župnik iz Ljutomeri mons. Lovrec, gimnazijski ravnatelj iz Murske Sobote g. inž. Ivo Zobec, ki je govoril o lepih uspehih salezijanske šole v Veržeju, župnik iz Cezanovcev g. Miha Ferk, dva bivša ravnatelja g. dr. Franc Volčič in g. Jože Tkalec, g. župan Golunder, trije bivši odborniki pri gradnji zavoda, več profesorjev in domače duhovščine.

Manjkalo pa je enega, kateremu je zavod posebno hvaležen, manjkalo je g. profesorja dr. Kovačiča, ki se je največ trudil pri gradnji zavoda. Radi boleznj se ni mogel udeležiti proslave, bil pa je navzoč v duhu in je poslal ljubeznivo pismo, v katerem pravi med drugim: „Prav rad bi se udeležil Vaše slovesnosti, toda radi

bolezni mi je nemogoče... V sedanjem stanju niti na vlak ne bi mogel. Tudi pisati ne morem veliko, zato sklenem svoje pismo z globoko željo in prošnjo: Vsemogočni Bog blagoslovi na priprošnjo Matere božje, sv. Janeza

Boska in služabnika božjega A. M. Slomšeka Vaš zavod, njegove predstojnike, gojence in dobrotnike zdaj in za vse prihodnje čase! Sebe pa priporočim Vašim molitvam za srečno smrt... Fr. Kovačič.“

Praznik Marije Pomočnice kristjanov

Dne 22. maja je zavod v Veržeju obhajal slovesni praznik Marije Pomočnice kristjanov. Privabil je toliko ljudstva, zlasti mladine, da je toliko morda Veržej še ni videl. Bil je praznik mladostnega veselja.

Priprava.

„Oh, to vreme! Ravno zdaj mora deževati!“ Ta vzdih je bilo slišati v zadnjih dneh vsak trenutek. Ves majnik je bil lep, dva dni pred praznikom, ko smo najbolj želeli lepega vremena, se je pa kar naenkrat skazilo.

Kljub temu smo upali in ne zastonj.

V soboto popoldne je besna nevihta med šviganjem bliskov in groznim gremenjem razgnala oblake in odgrnila sonce. Zvečer v mraku je lahko lurška procesija otvorila cerkveno slavnost.

Mirno se je razvila, polna luč, med pevanjem litanij in završila na zavodovem dvorišču s slovesnim blagoslovom z Najsvetejšim. Toda po procesiji smo spet imeli dež.

Dopoldne: Služba božja.

„Kaj bo?“ Tako so zjutraj vpraševali drug drugega in se s strahom ozirali proti nebu, zastrtemu s sivimi oblaki. Veter, ki je prejšnje popoldne obljubljal lepo, je izpremenil smer in strašil.

Zdaj in zdaj so padale kaplje in spet prenehale. Medtem je pa število ljudstva vedno bolj raslo. Že zgodaj so iz raznih župnij začele prihajati procesije, pobožno pojoč, polne vere in ljubezni do Marije.

Sv. maše, ki so se pričele ob petih, so si sledile. Ob sedmih so imeli sv. mašo gojenci. Prav med to mašo je

hotelo nebo razveseliti mlada srca, saj so tako zaupno prosila za lepo vreme. Pri „gloria“ je posijalo sonce in potem skozi vso mašo božalo vesele gojence, ki so še z večjim veseljem opravljali jutranjo pobožnost.

To jutro se sonce ni več skrilo. Veselo je gledalo na k Mariji prihajajoče množice in jih objemalo s toplimi žarki.

Posebno lep prizor se je nudil ob pol desetih. Na veržejskem trgu so se zbrali fantovski in dekliški odseki ljutomerskega okrožja, v svojih pestrih oblekah, mnogi na ovenčanih kolesih in so ob sviranju dveh godb, salezijanske iz Veržeja in črensovske, prikorakali v zavod ter se zbrali na dvorišču že polnem drugega ljudstva, za sv. mašo. Gospod svetnik Štuhec jim je govoril o Pomočnici kristjanov, g. mons. Lovrec je pa daroval slovesno daritev. Godba je spremljala ljudsko petje. Bil je veličasten pogled na pestro mladino in na ogromno množico.

Po slovesni sv. daritvi je bil v kapeli shod sotrudništva.

Popoldne: Procesija.

Kmalu po eni uri se je začelo skrivati sonce. Od juga so začeli lesti črni oblaki. „Dež bo,“ je ponavljalo ljudstvo in se s strahom oziralo po pretečem nebu.

Točno ob dveh se je začel govor. Ogromna množica je stala pred govornikom in poslušala.

Na vzvišenem odru je stal kip Pomočnice kristjanov, ves v cvetju. Spodaj pred odrom so stali belooblečeni otroci in mladenke. Nebo, ki se je v zadnjih trenutkih pokrilo z oblaki in

Veržej: Odlomek iz procesije: dekleta v krojih.

začelo strašiti z deževnimi kapljami, se je kmalu zopet zjasnilo. Brez strahu so po končanem govoru dvignili kip in začela se je procesija, številna in lepa, da so vsi rekli: „Kaj takega Veržej še ni doživel.“ Vsevrstne barve so se odbijale ob sončnih žarkih, ki so predrli oblake in jih polagoma tako pregnali, da kmalu ni bilo najmanjše meglice. Sprevod se je vršil v naslednjem sporedu: Križ, šolski otroci in oratorijanci, šolske deklice, črensovka godba, petdeset fantov v fantovskem kroju, moški, dolga vrsta deklic in mladenk v narodni noši, okrog sto mladenk v slikovitem novem kroju dekliških zvez, salezijanska godba, belooblečene mladenke, belooblečene deklice, ki so nosile veliko krono, kip Marije Pomočnice, duhovščina, Marijine družbe z zastavami in ostalo občinstvo. Pogled na ta pisani sprevod je bil očarljiv. Po procesiji je bil blagoslov.

Telovadba.

Dvorišče salezijanskega zavoda je postalo podobno amfiteatru. Tribuno

so zasedli odlični gostje: sreski načelnik, dekan kanonik Weixel, advokat Bajlec z družino, duhovniki, župani, zastopniki raznih društev. Okrog z malimi zastavami obsajenega prostora, odločenega za telovadbo, se je postavilo ljudstvo, glava ob glavi, obsežen hodnik v prvem nadstropju je napolnila mladina, celo streha nad hodnikom se je izpremenila v galerijo: zavod je bil živ od tal do vrha.

Zasvirala je godba, nato fanfara, in vrsta za vrsto, dečki, potem deklice, za temi fantje, potem mladenke so se vsipali na dvorišče in ga napolnili. Bil je prvi pozdrav, katerega je ljudstvo sprejelo z živahnim ploskanjem.

Za tem pozdravom, ki je pokazal število telovadcev, so začeli nastopati v odsekih, najprej najmanjši, potem večji in večji; izvajali so vsevrstne vaje tako spretno, da se je vsak čas razleglo ploskanje. Vaje je spremljala godba salezijanskih krožkarjev, par vaj telovadci sami s petjem, simbolično vajo „Doberdob“, ki jo je prav mojstersko izvajalo šest mladeničev v črni obleki, pa moški zbor salezijanskih krožkarjev z v srce segajočo pesmijo „Doberdob“; med odmori pa je igrala črensovka godba. Pri zadnji točki polni življenja in ognja, da je med ljudstvom kar vrelo od navdušenja, je nastopilo 110 telovadcev naenkrat. Bilo je nekaj slikovitega. Dve uri telovadbe sta minuli kar prehitro.

Polno navdušenja in zadovoljnosti se je ljudstvo ob zahajajočem soncu poslavljal od zavoda. Le ena misel je spremljala množico in le eno je bilo slišati med odhajajočim ljudstvom: „Lepo je bilo, zares lepo!“

Rakovnik. — Sprejemajo se dijaki nižjih in višjih srednjih šol. Za vpis se je treba priglasiti najkasneje do 15. avgusta. Po sprejemne pogoje pišite na salezijanski zavod Rakovnik, Ljubljana.

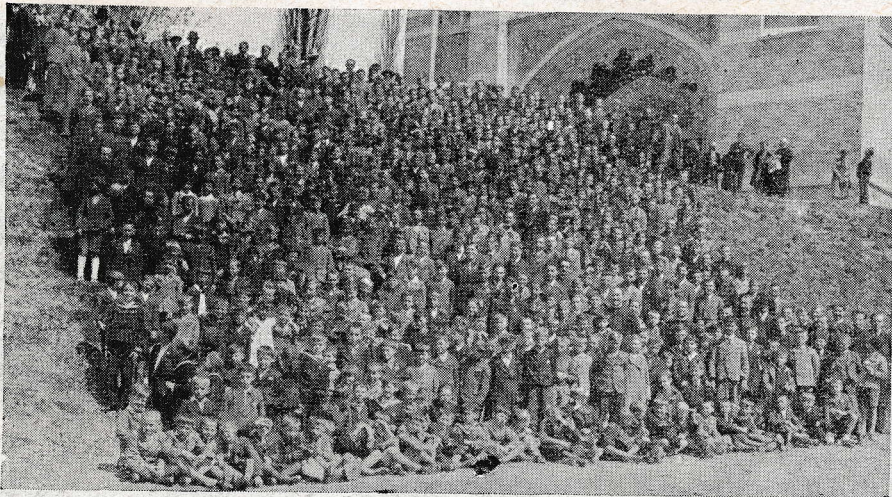
Gojencem je zagotovljena verska, moralna in umska vzgoja. Poleg šolskih predmetov se pridni učenci smejo vpisati v „Glasbeno matico“, ki ima podružnico na Rakovniku. Ob koncu šolskega leta se učencu izstavi spričevalo. Uči se lahko gosli ali klavirja. Stroški so malenkostni.

Rakovnik

Iz oratorija na Rakovniku.

Eden najlepših dogodkov zadnjih let v našem oratoriju je bil I. kongres salezijanskih ministrantov. Saj prvotno niti nismo mislili na tako veliko, pa se je stvar sama tako lepo razvila, da tega ni nobeden pričakoval. Namen kongresa je bil, da bi se don

ših oratorijancev: ko smo se zvečer okoli pol 9. zbrali pred cerkvijo, so nas že čakali rakovniški oratorijanci, od katerih so si nekateri zbrali po dva, drugi po tri, nekateri celo po štiri tovariše — goste in jih odpeljali na dom k počitku.

Udeleženci ministrantskega kongresa.

Boskovi ministrantje za petdesetletnico njegove blažene smrti zbrali in se skupno navdušili za veliki ideal: da bi Gospodu služili pri oltarju in v življenju. Temu cilju je služilo vse, predvsem priprava: daljna in bližnja. Daljna — priprava za tekmovanje, za zborovanje, bližnja — zadnje tri dni so se ministrantje ob večerih zbirali pred don Boskovim oltarjem, da bi si duše pripravili za sprejem svojega evharističnega Kralja.

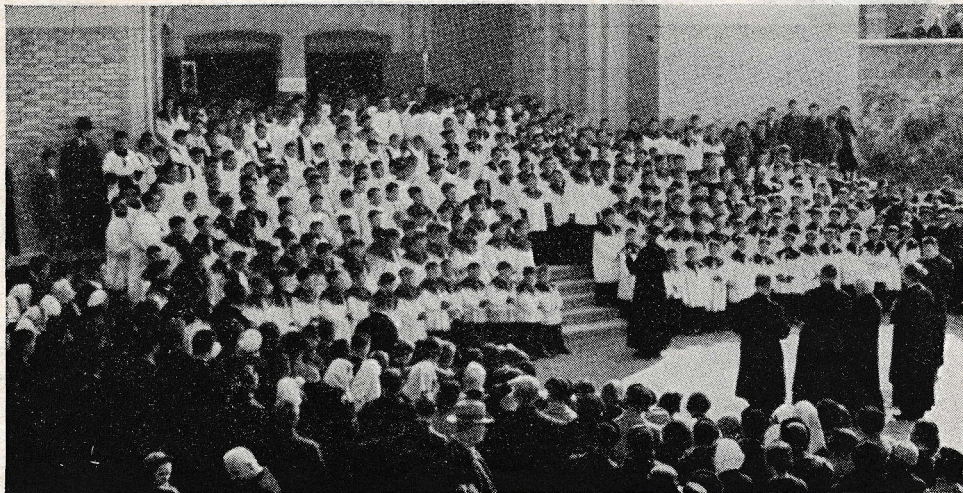
V soboto 30. aprila so prišli v Ljubljano — opoldne Zagrebčani, nekaj čez 90 po številu, na večer pa še Radničani in zastopniki iz Veržeja in Murske Sobote. Večerja, kratek nagovor, blagoslov in — spat. Kam spat, boste morda vprašali. Res, za 120 ljudi je že treba nekaj prostora. Tu so nam priskočile na pomoč dobre matere na-

Nedelja. Naj vam predvsem povem, kako je bilo tiste dni z vremenom. V četrtek dež, v petek še hujši dež, v soboto je kar lilo. Da nam pri tem ni bilo nič kaj veselo pri srcu, si lahko mislite. Z razpetimi dežniki je šlo odposlanstvo v soboto na kolodvor, a glejte, še preden je vlak prišel, se je začelo jasneti, ob sprejemu je zasijalo sonce in nam je sijalo, lepo sijalo vso soboto in vso nedeljo, čeprav so barometri slabo kazali in vse vremenske napovedi dež napovedovale. Tako nam je torej Bog pokazal tudi z vremenom, da nas ima rad.

Torej nedelja. Ob sedmih smo se že začeli zbirati, ob pol 8. smo imeli vajo za sprejem pred cerkvijo, potem se je pa bilo treba kar iti napravljat. Ob tričetrt na 9. se je pred cerkvijo nudil očem krasen prizor: v dolgih

vrstah so prihajali ministranti pred mogočno pročelje cerkve Marije Pomočnice in se na stopnicah postavili v lepo skupino. Ko je prišel mil. g. kanonik J. Volc, je iz mladih grl zazenel iskren pozdrav njemu in potem še prisrčna zahvala don Bosku svetniku, ki jih je za ta prelepi dan zbral ob oltarju Marije Pomočnice. In potem v cerkvi! Nepozabna slika: vse klopi polne ministrantov in ves

dvigni..“ je zažarela pred nami na odru velika bela hostija, simbol našega kongresa. Po uvodnih pozdravih sta nas razgibala z navdušenimi besedami predsednika rakovniških krožkov Ernest Lenarčič in Okoren Stanko, ki sta nam z mladostno svežostjo podala sliko, kakšen naj bo don Boskov ministrant pred oltarjem in kakšen v življenju. Predsednik zborovanja je prebral med drugim pozdrave, ki so

Ministrantje pozdravljajo škofovega poslanca.

prezbiterij zopet poln ministrantov! Kako je bilo lepo, ko je vsa ta množica z duhovnikom molila mašne molitve in prepevala svete pesmi. In še lepše, ko so se vsi ti mladi fantje v svetem neredu — kot je to don Boskova želja — približali oltarju in se združili s Tistim, ki Mu služijo pri oltarju in ki bi Mu radi služili tudi v življenju. To je bil najlepši trenutek vsega kongresa.

Po sv. opraviilu v cerkvi nas je fotograf ovekovečil, potem k zajtrku, ki so ga za vse ministrante pripravile naše dobre sotrudnice, nato pa k slavnostnemu zborovanju. Pa ne mislite, da so bile na sporedu kake pridige ali dolgočasne govorce! Že začetek nas je vse osvojil: med petjem prelepe evharistične pesmi „Mogočno se

jih kongresu poslali, in sicer prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman, vlč. g. Peter Rikaldone, Mali kler iz Salezijskega zavoda v Bratislavi in voditelj češke organizacije ministrantov „Legio angelica“ p. Klement. Zborovalci smo poslali vsem tem vdanostne pozdrave. Zborovanje smo sklenili z lepim prizorčkom „Pridite k meni vsi!“ in s pesmijo „Pojte hribje...“

Bolj zunanja prireditev kongresa je bila popoldanska prireditev v zavodu na Selu. Rakovniški ministrantje so nam zaigrali lepo sodobno igrico „Svetnik mladine“, nato pa so se izbranci iz posameznih zavodov udarili v plemeniti tekmi iz znanja katekizma in ministrantskih molitev. Zmagal je dijak iz konvikta na Knežiji (Zagreb). Zmagovalec in še petnajst najboljših

so prejeli lepa praktična darila, vsi tekmovalci (okoli 80!) pa sliko papeža Pija XI za spomin.

Kongres je lepo uspel. Poživil je

v srcih mladine, ki se ga je udeležila, prelepe vzore: z novimi močmi jih bodo fantje skušali v življenju udejeviti.

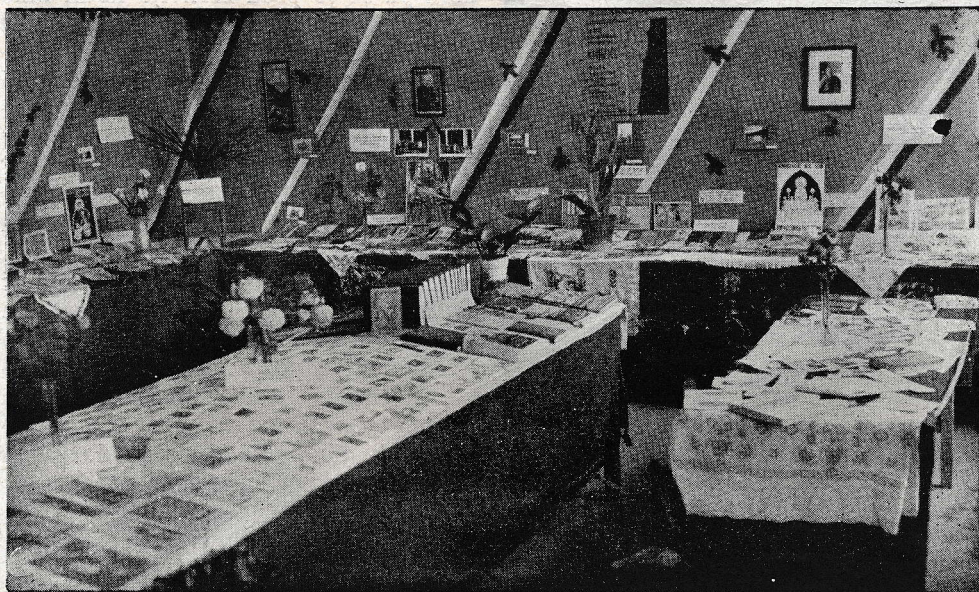
Pomemben izlet.

Na vnebohod je salezijanski konvikt na Rakovniku priredil prav lepo uspelo romanje na Sveto Goro pri Gorici k Mariji milostni, ki je nekoč kot begunka našla zavetje v Ljubljani. Predstojniki in gojenci salezijanskega zavoda v Gorici so naše dijake pristrčno sprejeli in jih pogostili koj ob prihodu in potem, ko so se vrnili s Svete Gore, kjer je g. ravnatelj dr. Blatnik daroval sv. mašo. Gojenci so med sv. mašo prepevali Marijine pesmi. Slovenski romarji z Goriškega so se jim pridružili in prepevali z njimi naši skupni Materi, ki varuje svoj rod s svetogorskih višin.

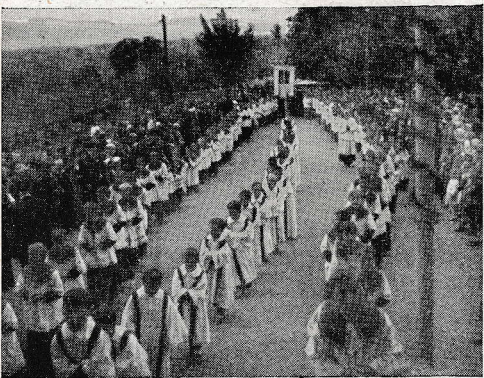
Prezanimivi so bili za našo mladino oni kraji, kjer so pred dvajsetimi leti njih očetje krvaveli in kjer se je toliko slovenske krvi prelilo zastonj.

Kmalu popoldan so se odpeljali mimo grobišč in grobov proti Trstu. Z nedopovedljivim občutkom jih je napolnil pogled na Doberdob, kjer je slovenskih fantov grob. Zresnili so se jim obrazi ob pogledu na one kraje tako žalostnega spomina. Vsa dolga cesta skozi te posvečene kraje, saj so vsi s krvjo naših bratov prepojeni, je obsajena s cipresami, da se zdi, kakor bi šel skozi pokopališče, ki mu ne vidiš konca.

Iz otožnih misli jih je predramil šele pogled na sinje Jadransko morje, na zgodovinski stari Devin in potem pogled na Trst, ki se je že ves bleščal v soncu. V Trstu v pristanišču so jih gojenci salezijanskega zavoda bratovsko sprejeli in nagovorili v italijanskem in tudi v slovenskem jeziku:

Pogled na razstavo salezijanskega tiska na Rakovniku v dneh od 21. do 26. maja 1938.

„Dobrodošli, predragi prijatelji! S krščanskim navdušenjem vam segamo v roko kot bratom, saj nam je vsem, nam in vam oče sveti Janez Bosko. Kakor nas je krst nekoč pobratil v Kristusu, tako naj nas ta vaš obisk še tesneje poveže v imenu našega svetega očeta don Boska. Naš in vaš sinji Jadran pa naj vas danes razvedri, da ponese domov lepe spomine na ta dan. Živel Kristus kralj, živel don Bosko, živeli naši prijateljski državi!“

Po izletu po morju vzdolž Trsta, da so si lahko vse mesto ogledali, so šli k naši ladji „Princesa Olga“, ki je bila zasidrana v luki, zapeli so nekaj slovenskih narodnih pesmi, potem pa jih je podkapetan povabil na ladjo, da so si jo ogledali. Nato so se odpeljali v salezijanski zavod v Trstu, kjer so bili takoj kakor doma. Že ko je noč zapadala, so šli v zavodovo cerkev, kjer so imeli blagoslov in spet navdušeno prepevali slovenske Marijine in evharistične pesmi. Slovenci, ki jih je v onem kraju veliko, so zaslišali domačo pesem, in kmalu se je cerkev napolnila. Po blagoslovu pred odhodom pa se je pred cerkvijo nudit tako prisrčno ljubezniv prizor, ko so naši ljudje dijakom stiskali roke, od veselja jih objemali, pogovarjali se z njimi tako domače, kakor bi bili že stari znanci, ki so se po dolgem času zopet našli. Želeli so, naj se zopet in zopet vrnejo v slikovite primorske kraje, kjer je toliko lepote božjega sonca in srčne.

Ob devetih zvečer so naši gojenci sedli na avtobuse in ob prisrčnem slovesu množice naših ljudi, ki so jim mahali v pozdrav, so se po gladkih in širokih cestah odpeljali proti domu. Prinesli so s sabo vse polno vtisov, ki jih bodo še dolgo doživljali in se spominjali lepega dne.

Nekaj prizorov iz procesije Marije Pomocnice na Rakovniku dne 22. maja 1938

Razstava tiska.

V prejšnjih časih, ko smo še imeli rokodelske šole, smo razstavljali izdelke naših vajencev. Vselej je bila taka razstava številno obiskana. Izdelki so bili mojmstrom poznavalcem tako všeč, da so si zapisovali imena vajencev, ki so to ali ono izdelali, ker so si jih hoteli že vnaprej zagotoviti kot pomočnike. Prišel pa je žalosten dan, ko so nam vzeli te šole, da so v najlepšem razcvitu zamrle.

Ostala pa je še ena stroka ki ne velja kot šola, ampak kot naše domače podjetje, namreč tiskarna. Tudi ta je že mnogo natisnila in razposlala med slovenski svet. Da prikažejo vsaj neka-ko vzorčno, kaj se je vse tiskalo pri nas, so tiskarji sami priredili razstavo

v prav lično opremljeni dvorani.

Bile se rastavljene knjige, Knjižice, Vestniki in še drugega mnogo, kar so sami natisnili. Tudi začetki knjigoveznice so tu in prvi izdelki so tudi pokazali, da utegne doseči še lep napredek.

Romarji so se zanimali za to razstavo, zato so jo v obilnem številu pose-tili. Bilo je ona dva dneva nad tisoč obiskovalcev.

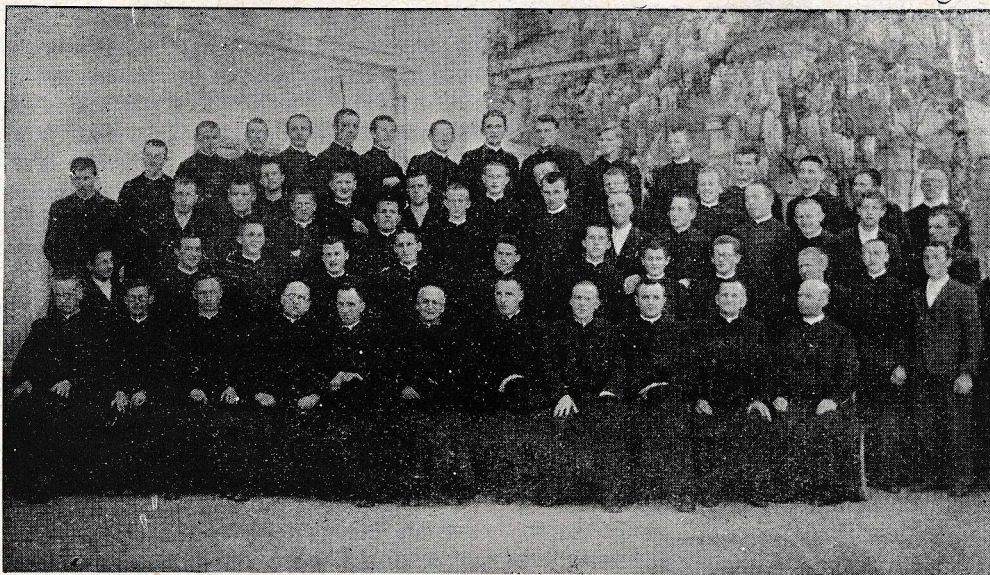
Brez tiskarne bi zares ne mogli vršiti apostolstva tiska, kakor ga zavod na Rakovniku vrši sedaj. Koliko dobrega store same „Knjižice”, ki se tiskajo tu. Od vseh strani se čuje pohvala. Vidi se, da so si utrle pot med naše ljudstvo, ki tako rado bere.

Radna.

Praznik Marije Pomočnice.

Češčenje Marije Pomočnice se po Sloveniji vedno bolj širi, zlasti tam, kjer so se naselili don Boskovi sinovi. Kako se je Marija udomačila v onem skrajnem kotičku vinorodne Dolenjske

je pokazal 29. maj, ko so obhajali njen praznik na Radni pri Sevnici Z gričev in ravni so se usipale gruče ljudi že od zgodnjega jutra, da prisostvujejo slovesnostim.

Vrhovni predstojnik med salezijanci na Radni.

Zlasti za slovesno deseto mašo, ki se je darovala na prostem, na srednjem dvorišču. Sedanji zavod je bil nekđaj grad, ki je zidan v obliki

Sprejem prevzv. g. škofa na Radni.

čtetverokota okrog dvorišča. Precej prostora je na njem, pa je bilo ta dan kar pretesno, toliko Marijinih častilcev se je nabralo. Sveto mašo je opravil preč. g. dekan Kurent iz Leskovca ter imel tudi jako lep priložnostni govor, v katerem je poveličal Marijo Pomočnico in svetega Janeza Boska, ki ga je ona izbrala za svojega apostola, da razširi njeno čast kot Pomočnice. Komur je znano don Boskovo življenje, mu bo jasno, da vse delo, ki ga je izvršil don Bosko in ki se še danes vrši, ne more biti zgolj človeško delo, ker je dobilo tako silen razmah, kakor malo katero drugo. Toliko življenske sile je v njem, da mora ta sila izvirati le od tistega, ki edini daje rast, od Boga. Nanizal je nekaj značilnih prizorov iz don Boskovega življenja, iz katerih je koj vsakemu jasno, da je njegovo delo delo Marije Pomočnice. Že samo to, da je don Bosko začel zidavo cerkve tako rekoč brez sredstev in jo je dovršil brez dolgov, je nespodbiten dokaz, da je bilo božje delo.

Odtod tudi ta svežost v salezijanskem delovanju, to življenje, ki je lastno le don Boskovi ustanovi. Pa še to, da ljudi vleče s tako nepremagljivo silo v salezijanske zavode, kjer se časti Marija Pomočnica, je znamenje, da jih

vleče ona sama. Drugače je vse to res nerazumljivo.

Za tretjo uro je bila napovedana popoldanska slovesnost. Cele reke ljudi so pritekale v središče, k skupnemu cilju, da počaste Marijo v slovesni procesiji. Po govoru na natrpanem dvorišču se je začel odvijati živ klopčič v dolgo vrsto, ki se je vedno bolj raztegovala po poti daleč naokrog. Iz mnogoterih skupin so vrele pesmi, da so odmevale od gričev, ki se bočijo koj nad vzvišeno ravnico, kjer stoji zavod. Kdor bi bil z gričev opazoval to krasno procesijo, ta slovesni Marijin obhod, bi se mu nudit zares veličasten pogled. Zadnji še niso odšli spred zavoda, ko so se prvi s križem že vračali. Morali so kar v zadnjem hipu podaljšati procesijo, kolikor so že mogli naokrog in so še komaj zadnji pari ušli prvim, ki so se že vrnili.

Marijine družbe iz bližnjih in daljnih župnij so prišle z zastavami ter povečale slovesnost svoje Matere. V procesiji je šlo od 2500 do 3000 ljudi, kar je za tako neznan kraj, kakor je Radna, zelo zelo veliko. Očividno vera in zaupanje v Marijo Pomočnico vedno bolj raste, kar je na vsak način razveseljivo.

Po procesiji pa so mladi kleriki in oratorijanci poskrbeli udeležencem tudi oddih, toda spet se je vsa misel pletla okrog Marije. V gledališki dvorani so uprizorili igro: „Pri Mariji udarjeni.“ Tak je naslov novejše igre, ki ji je osnova oni legendarni dogodek o Mariji iz Ljubnega pri Brezjah, kamor so zlasti Gorenjci že davno pred Brezjami kaj radi romali

Legenda namreč pripoveduje, da so poprovljali Marijino cerkev v Ljubnem. Neki brezbožni zidar je delal krog Marijine podobe. Marija je vedno gledala za njim, kamor koli je šel. To je razkačilo zidarja in je dejal: „Kaj tako gledaš za mano?“ pri tem pa jo je s kladivom udaril po licu, da je namah kri pritekla po njem in rana se še doslej pozna.

Nežna ljubezen do Marije se je gledalcem poglobila in utrdila.

Spet so nesli domov polno najlepših vtisov in lep spomin jim bo ostal na tako lepo preživeti dan, drugo leto pa spet pridejo na Marijino praznik in še drugih privedejo s sabo, da tudi njim privoščijo prijeten užitek ob Mariji Pomočnici.

Zato ni čudno, da se število romarjev vsako leto množi in da je vsako leto procesija daljša.

Marija ne pusti dobrega, njej vdane ljudstva praznega domov. Polno milosti mu natrosi, ki so mu tako potrebne. Čast Marije Pomočnice pa raste čim dalje po Savski dolini in po lepih dolenjskih gorica.

TRIJE OBISKI.

V zadnjem poročilu z Radne ste brali, da nas je prišel obiskat vrhovni katehet naše družbe preč. g. Tirone. Tokrat pa vam lahko poročimo, da je ta obisk bil samo nekaj uvod v celo vrsto poznejših. Letos v maju smo imeli izredno srečo, da sta nas посетila oba slovenska škofa in sam vrhovni predstojnik naše družbe, preč. g. Rikaldone.

Radna je ravno na meji obeh slovenskih škofij. Slučaj je nanesel, da sta letos oba škofa birmovala prav v teh obmejnih župnijah. Tako je bila v teku enega tedna birma v Boštanju in v sosedni Sevnici onstran Save. Seveda je naš gospod ravnatelj izrabil priliko in oba visoka cerkvena dostojanstvenika povabil na naš dom. Prav rada sta se odzvala kljub temu, da jima je bil čas pičlo odmerjen. Vedela sta pač, da nam bosta s tem napravila veliko veselje.

Prezvzišeni gospod škof ljubljanski je bil prvi. Sprejeli smo ga z godbo in pesmijo, mu poljubili prstan, nato pa šli v kapelo, kjer nam je prevzvišeni spregovoril par jedrnatih in prepričevalnih besed ter nam nato podelil svoj nadpastirski blagoslov. Še par trenutkov in gospod škof je moral naprej. Kratek je bil njegov obisk, a zapustil je trajen spomin. Zlasti smo si vtisnili v spomin to misel iz nje-

govega govora: „Čaka vas veliko dela, potrebno je torej, da ste v don Boskovem duhu na to pripravljeni. Če hočete mnogo dobrega storiti, ohranite ustanovnikovega duha. Predvsem pa si prizadevajte, da vas po don Boskovem vzgledu prepoji globoko zaupanje v Marijo in nesebična ljubezen do mladine.“

Po preteku enega tedna, ko je bil spomin na zadnji visoki obisk še čisto svež, je prišel med nas prevzvišeni gospod škof iz Maribora in nam prav tako podelil svoj nadpastirski blagoslov. Žal, da je tudi njegov obisk bil čisto kratek. Dolžnost ga je klicala drugam, da se nismo mogli z njim dalje časa muditi in mu še bolj izkazati sinovsko vdanost. Kljub temu nam bo ostal živo v spominu, zlasti pa ne bomo pozabili njegovih očetovskih besed, ki nam jih je govoril bodisi ob sprejemu, bodisi v kapeli, preden nam je podelil blagoslov.

Kmalu nato smo zvedeli, da bo potoval skozi Slovenijo na evharistični kongres v Budimpešto vrhovni predstojnik naše družbe in da se bo najbrž ustavil tudi na Radni. Kako so zadržtela naša srca ob misli na to izredno srečo, ki bi nas utegnila doleteti, si lahko predstavlja samo tisti, ki ve, kaj je za nas don Boskove sinove njegov naslednik, ki je don Bo-

Obisk prevz. g. škofa na Radni.

ska še dobro poznal. Vedeli smo, da pride med nas drugi don Bosko. Samo Bog ve, koliko smo molili za to, da

bi se izpolnila ta naša iskrena želja. Bili smo uslišani.

22. maja zvečer je preč. g. Rikaldone v spremstvu preč. g. Candela, vrhovnega obrtnega svetovalca naše družbe, prispel med nas. Visoka gosta sta ostala pri nas vse drugo dopoldne. Naša srca so ob toliki sreči prekipevala veselja. Vsem se nam je globoko v spomin vtisnila častitljiva postava našega vrhovnega predstojnika, njegov vedno se smehljajoči obraz, ki daje videz ljubečega očeta, ne pa strogega predstojnika. Nikdar ne bomo pozabili tega, kar nam je v izklesanem govoru povedal, preden se je poslovil od nas. Zlasti nas je navduševal za ljubezen do don Boska. Iz tega, kako navdušeno je govoril o našem svetem ustanovniku, smo vsi z lahkoto spoznali, da ga on ljubi z vsem srcem in ga tudi v vsem posnema, da pa obenem iskreno želi, naj ga ljubimo tudi mi in skušamo postati drugi don Boski. Ko smo videli, kako naši najvišji predstojniki kar gorijo od ljubezni do našega velikega očeta, smo se tudi mi znova ogreli za svoj lepi poklic in se zahvalili ljubemu Bogu, da nas je izbral izmed tolikih tisočev in nas presadil na salezijanski vrt. Ure, ki jih je naš dragi oče prebil med nami, so bile kratke, a toliko bolj polne božjega blagoslova.

SLOVO VLČ. G. DOBRŠKA.

V vsako veselje kane kapljica žalosti. Tudi pri nas se je tako zgodilo. Dosedanji sevniški župnik, velik dobrotnik in prijatelj salezijancev, vlč. g. Dobršek je stopil v zasluženi pokoj. Svoja zadnja leta bo preživel pri čč. šolskih sestrah v Slov. Bistrici kot spovednik. Pred odhodom se je prišel na Radno posloviti. Težko je bilo slovo. Sam je rekel, da odhaja s težkim srcem, ker gre daleč od salezijanskega zavoda. „Če bi bili tam salezijanci,“ je dejal, „bi mi bilo slovo veliko lažje.“ Tudi nam je bilo tesno pri srcu. Z njim se je poslovil od nas tisti, ki je salezijance takorekoč upejljal na Radno, ki je nato skozi 30 let

delil z našimi sobrati veselje in žalost. Koliko je med tem časom poleg skrbnega dušnega pastirstva storil za ta zavod, to ve samo Bog, ki naj mu vse bogato poplača. Mi ga bomo ohranili v trajnem hvaležnem spominu.

IZPITI — POČITNICE.

Vse to smo doživeli v prelepem Marijinem mesecu maju, med tem ko smo vsak dan pri šmarnicah častili našo nebeško Gospo in se ji priporočali za pomoč pri izpiti, na katere smo se pripravljali z vso vnemo. Sedaj so tudi ti že za nami. Nismo zastonj prosili Marije za pomoč, kajti povsod se je dobro izteklo: v Mariboru, Ptuj, Zagrebu in doma. Trud, ki smo ga imeli med letom z napornim učenjem, je bil poplačan z lepim uspehom.

Sedaj so nastopile počitnice, ki se po trudapolnem letu učenja zares priležejo. Obstojijo pa v tem, da se nekoliko več kretamo v prosti naravi. Če je treba, primemo za žage, sekire, grablje tudi kose in hajd na delo. Da pa vse skupaj ni preveč enolično, napravimo za spremembo kak izlet. Oni dan smo bili povabljeni na Zdole, da smo tam proslavili god vlč. g. Alojzija Šoba, ki že 40 let vodi to župnijo v veselje Bogu in svojim župljanom. Bil je to zopet lep izlet, ki nam je veliko koristil na duši in telesu. Videli smo vzor nesebičnega in požrtvovalnega delavca na njivi Gospodovi, ki mu je pri srcu samo blagor njegovih župljanov.

Naš vrhovni predstojnik na Radni.

Deški vzgojni zavod na Selu.

Deški vzgojni zavod na Selu obstoji šele poldrugo leto pod vodstvom salezijancev. Dosedanji vzgojni uspehi so zadovoljivi. Gojenci so se privadili našemu vzgojnemu načinu, ki sloni na ljubezni in dobrohotnosti. Rokodelske delavnice imajo zaposlenih nad 40 gojencev, ki obiskujejo v zavodu tudi strokovno-nadaljevalno šolo. Nekaj gojencev obrtnikov iz tretjega letnika je to leto napravilo z dobrim uspehom pomočniški izpit iz krojaške in mizarske obrti. Napredek v učenju se opaža tudi v ljudskošolskih razredih.

V začetku letošnjega velikega tedna so opravili gojenci, prvič v svojem življenju, *duhovne vaje*, kakor je to navada po salezijanskih zavodih. Opazili smo pri duhovnih vajah zbratost in požrtvovalnost. Čeprav so bile te duhovne vaje prve, je bil vendar uspeh prav zadovoljiv. Na veliki četrtki so jih zaključila številna sv. obhajila.

Mesec maj je prinesel tudi v srca naših fantov Marijino življenje. Z velikim veseljem in stanovitno vnemo so prinašali gojenci cvetice in šopke za Marijine oltarčke na hodniku, učilnicah in spalnicah. Tudi kapela z Marijino sliko je imela stalno sveže cvetice. Večeri ob sobotah so bili še posebno slovesni. Takrat so nastopali mali deklamatorji ter govorili Mariji besede ljubezni. Petje se je ob takih prilikah še lepše glasilo po širnem hodniku. Iz vedenja dečkov bi bili lahko sodili, da je hotela mogočna Pomočnica kristjanov vse še bolj pritegniti k svojemu ljubečemu Materinskemu Srcu.

V nedeljo po prazniku Varstva sv. Jožefa je ravnatelj zavoda sprejel 16 rokodelskih gojencev v družbo sv. Jožefa ter 15 učencev ljudske šole v družbo sv. Alojzija. Sprejem se je izvršil kar moč slovesno. Obe družbi obetata lepe uspehe. Predpisanih tedenskih sestankov se člani obeh družb z veseljem udeležujejo.

Ko se je ustavil naš vrhovni predstojnik iz Turina za praznik Marije Pomočnice na Rakovniku, je obiskal tudi naš zavod na Selu. Sprejem vrhovnega predstojnika je bil v tem zavodu skromen, pa zelo prisrčen. Dečki so se v svoji preprostosti zbirali okoli Boskovega naslednika kakor okoli svojega očeta. Še pozneje je vrhovni predstojnik omenil zavodovemu ravnatelju lep vtis, ki ga je dobil o zavodu in gojencih.

Na binkoštni ponedeljek — 6. junija ob 8. uri zjutraj — je prihitel med nas predobri naš škof g. dr. Rožman, da podeli 26 gojencem zakrament sv. birme. Ves zavod je bil ta dan v zelenju in zastavicah. Zlasti svečano je bila okrašena zavodova kapela, posvečena Jezusu Mladeniču. Dva preprosta pa ljubko okrašena slavoloka sta s svojim napisom izražala pomen tega dneva. Na kratko je Prevzvišenega pozdravil pred kapelo v navzočnosti duhovščine, sobratov in gojencev zavodov ravnatelj, birmanec R. pa mu je med ljubko deklamacijo podaril šopek iz vrtnic in nageljnov. V kapeli je med svojo mašo gospod škof govoril o darovih, katere nam prinaša na dan sv. birme sv. Duh. Zlasti je poudaril velik pomen božje milosti za mladeniška srca, ki so tolikrat po skušnjavah razburkana; zato rabijo pravega nasveta in pomoči sv. Duha, da morejo ostati krepka in vdana visokim idealom božjega življenja. Po maši je prevz. nadpastir podelil zakrament sv. birme. Z velikim navdušenjem so gojenci hvaležno pozdravljali pri odhodu iz zavoda požrtvovalnega škofa, ki je hotel v dneh, v katerih je imel v stolnici z birmo veliko dela, pohiteti na Selo, da posebej podeli gojencem zakrament sv. birme. Bog mu obilo vrni!

V drugi polovici mesca junija so v zavodu zaključili šolsko leto, ki je prineslo za večino izmed gojencev veliko dobrih in močnih sklepov za boljšo bodočnost.

Marije Pomočnice

Imela sem tako hud revmatizem, da sploh nisem mogla hoditi. Zaupno sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku in sem popolnoma ozdravela.

Drugič sem imela hudo notranjo bolezen, da so domači obupali nad menoj. A tudi to pot me je Marija Pomočnica ozdravila.

Moj sin se je na nekem izletu hudo prehladil in začel hirati. Tri leta je hodil k zdravnikom pa zaman; bolezen se je tako močno razvila, da je revež moral pustiti svoje študije. V tej stiski sva se zaupno zatekla k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. Bila sva uslišana. Bolezen je izginila in danes moj sin prav lahko študira, česar prej sploh ni mogel, oziroma le z največjo težavo.

S tem izpolnjujeva Mariji dano obljubo, in se ji polna hvaležnosti javno zahvaljujemo za trikratno uslišanje. Obenem se ji še nadalje priporočava za pomoč v telesnih in dušnih težavah v trdnem upanju, da naju ne bo nikdar zapustila.

A. in I. L. Brezovica

Že več let dolgujem javno zahvalo svoji ljubi materi Mariji Pomočnici na Rakovniku, svetemu Janezu Bosku in mali Tereziki za večkratno uslišanje v najrazličnejših zadevah. Največjo milost sem dosegla od nebeške Matere v preteklem letu. Nisem mogla osem mesecev iz hiše: tri mesece sem bila priklenjena na posteljo, trikrat sem bila prevedena za zadnjo uro. Ni bilo več nobenega upanja, da je škoda denarja, ki ga dajem za zdravila. Tedaj sem skupno, z otrocki oprada bi ozdravela. Zdravnik je celo rekel, vila devetdnevnico in moji nebeški zaščitniki so mi vrnilo zdravje in mi dali toliko moči, da sem lahko vsako nedeljo hodila k sv. maši. Prav prisrčno sem se jim zahvalila za prejeto milost.

T. M. Č.

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, da sta vrnila zdravje moji ljubi mamici. Osem mesecev je ležala na bolniški postelji. Kdorkoli jo je obiskal, je zmajal z glavo in jo obsodil na neiz-

ogibno smrt. V tej hudi stiski sem se obrnila z vsem zaupanjem k Mariji in ne zaman. Opravila sem devetdnevnico in na deveti dan se je njeno stanje vidno zboljšalo. Iz hvaležnosti sem obljubila Mariji, da bom vedno njena sotrudnica, dokler bom mogla kaj storiti za salezijske zavode.

Mandelj Terezija, Zagradec

Iz vsega srca se zahvaljujem Mariji Pomočnici na Rakovniku in svetemu Janezu Bosku. Moja hči je bila na smrt bolna. Bali smo se, da nam jo smrt vsak trenutek ugrabi. Okrog njene postelje sta jokala in molila z menoj dva nedolžna otroka, katerima je smrt hotela vzeti mater. Toda nebeška Mati se je usmilila nedolžnih otrok, ki bi morala ostati siroti, in jima podarila življenje ljubljene matere. Zdravnik se je čudil nad ozdravljenjem in rekel, da je ozdravljenje čudežno. O Marija, tisočkratna Ti hvala!

Ivana Polc, Ljubljana

Bila sem hudo bolna. Noben zdravnik mi ni mogel pomagati: vsak mi je rekel, naj se pripravim na smrt. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, svetemu Janezu Bosku in Mali Tereziki. Obljubila sem, da bom vsako leto opravila božjo pot na Rakovnik, dokler mi bo pač mogoče, in da bom milost v Vestniku objavila. Ozdravela sem. Kdorkoli me je videl, da sem zdrava, se je čudil in priznal pomoč od zgoraj.

Marica N. Sl. Konjice.

Posebno zahvalo sva dolžna Mariji Pomočnici kristjanov in svetemu Janezu Bosku za ozdravljenje našega dvanajstletnega sinčka. Bil je v smrtni nevarnosti, da podleže operaciji, katera je bila po izjavi zdravnikov zamujena.

Še eno zahvalo sva dolžna Mariji Pomočnici. Neka oseba nam je grozila potom odvetnika s tožbo. Prosila sva Marijo z velikim zaupanjem, da bi se zadeva mirno končala. In bila sva obakrat uslišana. O Marija, tisočera Ti hvala!

F. O. B. Sv. Trojica, Sl. g.

Bila sem nevarno bolna. Skrbelo me je, kaj bo s petimi nedolžnimi otročiči, ki so tako močno potrebovali materine ljubezni. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, svetemu Janezu Bosku in sveti Tereziki. Moje zaupanje ni bilo prevarano. Bolezen je pojemala in sedaj sem popolnoma zdrava. To ni bilo prvo uslišanje, zato se pa s tem hvaležnejšim srcem zahvaljujem svojim nebeškim zaščitnikom.

Frančiška M. P.

Ne morem Ti izreči zadostne zahvale, o Marija Pomočnica, ki si zdravje bolnikov! Tolikokrat si me uslišala in tudi sedaj si mi na čudovit način prišla na pomoč, ko sem se ponovno z zaupanjem zatekla k Tebi. Pomagala si mi tam, kjer je bila zdravniška pomoč neuspešna. Naj Ti bo zato, Marija, tisočera zahvala, ki prihaja iz hvaležnega srca.

Lojzka Župec, Iška Loka pri Igu

Prisrčno zahvalo izrekam Mariji Pomočnici in don Bosku za uslišano prošnjo.

Ivan Antončič, Grosuplje

Najiskrenejša zahvala Mariji Pomočnici, svetemu Janezu Bosku in Mali Cvetki za večkratno uslišanje. Posebno pa nas je uslišala in nam naklonila svojo pomoč lansko leto, ko smo bili v zelo težkih neprilikah. Dolžnost me torej veže, da se ji prisrčno in javno zahvalim. A Marijo prosim, da nas vzame pod svoje varstvo in usliši vsakogar, ki se s prošnjo k Njej zateče.

Elizabeta Horvat, Mala Nedelja

Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici, Mali Cvetki in božjemu služabniku škofu Antonu Martinu Slomšku za ozdravljenje strte roke. Tem svetnikom sem se namreč v tej zadevi zatekel in jim obljubil javno zahvalo.

M. M. Ptuj

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in svetemu Janezu Bosku za večkratno uslišanje posebno pa, da sta mi izprosilila od ljubega Boga zdravje.

Križnar Bogomila, Tržič

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici, Mali Tereziki, svetemu Janezu Bosku in Dominiku Saviju za pomoč v bolezni. Trdno sem prepričana, da so mi pomagali: imela sem namreč pljučnico in nisem upala, da še kedaj vstanem iz postelje. In vendar sem danes popolnoma zdrava.

Neimenovana

Imela sem velike težave v družini. Z Marijino pomočjo sem jih premagala. Zato ji na tem mestu izrekam najprisrčnejšo zahvalo. *Ana Oražen, Ribnica.*

Mici Žibert se iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici in presvetemu Srcu Jezusovemu za ozdravljenje na roki in za pomoč v težkih zadevah.

Prisrčno se zahvalim Mariji Pomočnici kristjanov in svetemu don Bosku za dvakratno ozdravljenje v zelo težki bolezni. *Zupan Nežika, Zagreb.*

Neimenovana se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sveti Tereziki deteta Jezusa za prejeta milost. Nevarno je padla in po padcu bila štiri mesece v postelji: priporočila se je Mariji Pomočnici in sveti Tereziki in opravila v ta namen devetdnevnicu. V enem tednu je bila zdrava.

Ločnikar Marija se zahvaljuje Mariji Pomočnici in svetemu Janezu Bosku za prejeta milost: imela je hude bolečine v roki, priporočila se je Pomočnici kristjanov in Njenemu zvestemu služabniku don Bosku ter bila takoj ozdravljena.

Golob Katarina se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za zadobljeno zdravje. Prestala je težko operacijo, katero je priporočila Mariji in operacija je srečno izpadla. Prav tako se zahvaljuje Mariji Pomočnici, da je vrnila zdravje njenemu sinu. Priporoča se še nadalje v Marijino varstvo, ker ima hude težave v družini.

Neimenovana, Pilštanj se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sveti Mali Tereziki za večkratno uslišane prošnje. Imela je tako hudo bolezen, da je zdravniška pomoč odpovedala. Zatekla se je z vsem zaupanjem k Mariji Pomočnici in sveti Mali Tereziji in bolezen je izginila.

Iz globine srca izreka gorečo za in božjemu Srcu, da so vrnili ljubo zdravje po tako hudih bolečinah in težki operaciji.

M. P. iz Žič pri Konjicah

Radoj Marija se je v hudi bolezni zatekla k Pomočnici kristjanov, in se sedaj zahvaljuje za prejeta zdravje.

Valenčič Marija, Clana Italija, se prisrčno zahvaljuje Mariji Pomočnici in Sv. Janezu Bosku, da se je njen brat zdrav in nepoškodovan vrnil iz Abesinske vojne. Vsak dan ga je priporočala svetemu Janezu Bosku in Mariji Pomočnici.

Zahvala Mariji Pomočnici za izredno pomoč.
Lojze Logar.

Marija Pomočnica mi je pomagala v neki zelo važni zadevi, zato ji izrekam prav iskreno zahvalo. *Pavlina Lončar, Zabukovje.*

Jug Franc, Kladje, Blanca, se zahvaljuje za večkrat uslišano prošnjo.

Prav tako se zahvaljuje Mariji za večkrat uslišano prošnjo *Len. Ka., Ljubljana*

Lebar Marija, za srečen izid nevarne operacije svoje hčerke.

A. Koritnik, Stara vas pri Vidmu, se zahvaljuje Mariji Pomočnici in sveti Tereziki, da je po opravljeni devetdnevnicu našla važno izgubljeno reč.

Erzar Marija, Zg. Brnik, za dvakrat uslišano prošnjo.

Rezec Tončka za ozdravljenje bolne matere.

N. N. Novo mesto, za večkratno uslišanje.

Za večkratno uslišanje se še zahvaljuje Mariji Pomočnici *Zajc Frančiška, Št. Vid pri Stični, in Škrabar Peter, Zagorje, ter N. N., Višnja gora: N. N., Ljubljana.*

Krašovec Karolina, Laško, se zahvaljuje Mariji za zdravje pri živini.

Pogorelec Franc, Breg, za ozdravljenje zastrupljene roke.

Vnuk Zofija, Juršinci, za srečen izid pravde.

Pirih Alojzija za ozdravljenje moža.

Tavčar Marija, Podgora, za ozdravljenje nevarne bolezni.

N. N. Šoštanj, za pomoč pri izpitih.

N. N., Vodice, za zdravje pri živini.

E. D., za srečen izid pri prof. izpitu. Jere Ignac, Rogaška Slatina, za pomoč v veliki stiski.

Za srečno prestalo operacijo se zahvaljuje Mariji Pomočnici: *A. K., Kastelic Ignac, Pavšič Marija, Neimenovana.*

Za prejeto zdravje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici: *Kopač Jozefa, Tržič, Mesarič Franc in Vera, Ptujška gora, N. N. Sodražica, Mostar Alojzij, Št. Vid pri Stični, Krajc Frančiška, Kočevje, Štupica Karolina, Ljubljana, Reket Roza, Preska Medvode, Stokojnik Liza, Nova cerkev Marija Henigman, M. in K. Petrič, Kranj, Plut Ana, Semič.*

Za prejeto milost se zahvaljujejo Mariji Pomočnici: *Kavčič Ivana, Dražgoše Železniki, Flis Angela, Dramlje, Pogorelec Ana, Ribnica, Neimenovana, Svetine, N. N., Mirna peč, M. K. v P., za prejeto milost in za zdravje.*

Za uslišano prošnjo se zahvaljujejo Mariji Pomočnici: *Neimenovana, Picelj, Marija, Toplice na Dol., družina Amon, Prevorje, E. G. S., Škrabe Ivan, Rogaška Slatina, N. N., Rogaška Slatina, K. M. Mozirje, Dolenc Anton, Dol. Logatec, Neimenovana, Kermer Neža, Nova cerkev, Zorko Ana, Celje, Neimenovana, P. R., Ljubljana, Repinc Ljudmila, Križe, Marija Zupan, N. N. v N.*

Neka oseba iz Podjame v Italiji se priporoča v molitev za srečen izid operacije. Prav tako se priporočata v molitev Mariji Pomočnici in don Bosku, da bi izprosila od Boga zdravje in uspeh v neki zelo važni zadevi: *F. M. Lj. in Z. M. Brežice. Terezija Urh, Kamnik, se priporoča v molitev Mariji Pomočnici, da bi ji vrnila ljubo zdravje. Dve osebi iz Št. Andraža se priporočata v molitev v zelo važni zadevi.*

Romanje k sv. Hemi na Koroško. Prihodnji mesec pohitimo na v Krko k sv. Hemi. Nam salezijancem je naročeno, naj organiziramo romanje k naši svetnici. Šli bomo z dveh strani: Kranjci ali z vlakom čez Jesenice v Celovec ali z avtobusom čez Ljubelj, kakor bo kdo hotel. Štajerci pa z vlakom čez Dravograd z železnico ali pa z avtobusom. V kratkem objavimo v časopisih dan in vse potrebno.

Kdo bi ne šel počastit našo svetnico? Mimogrede pojedmo seveda tudi h Gospe sveti in na koncu malo za oddih z ladjo po krasnem Vrbskem jezeru.

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja dvomesečno. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific

Svetišče sv. Male Terezije na Kodeljevem.

Da bo tudi poznejšim rodovom znana požrtvovalnost in ljubezen našega naroda za vsako dobro stvar in tako tudi za novo svetišče sv. Terezije, je bilo sklenjeno že v početku akcije za to svetišče, da se vpišejo imena dobrotnikov v tako imenovano „zlato knjigo“. Ta knjiga bo hranjena na primernem mestu v glavnem oltarju.

Število dobrotnikov je zelo naraslo in še vedno narašča. Kljub pomanjkanju najdejo častilci sv. Male Terezije še vedno kak način, da morejo podpirati gradnjo svetišča. Ta njihova požrtvovalnost bo brezdvomno izzvala rožni dež milosti iz nebes nanje in na njihova podjetja.

Z veseljem ugotavljamo, da se število neplačanih kubičnih metrov zidu vidno krči od mesca do mesca. Subskripcija stebrov v notranjosti cerkve je pa bila zaključena že lansko leto.

Sedaj so na vrsti okna. V 4. številki „Male Cvetke“ so poročali, da je oddanih že pet oken, eno veliko in štiri mala. Nedavno pa se je zglasila dobrotnica, ki je kupila še zadnje okroglo okno v desni ladji.

Sv. Terezika naj jim tisočero povrne!

Teh šest oken smo že naročili. Ostala bomo naročili postopoma, ko se bodo našli še novi dobrotniki.

Denar, tako naložen, je dobro naložen, ni proč vržen. Saj bo lepo izdelana in opremljena cerkev središče in žarišče češčenja velike svetnice, šola svetosti in nesebične ljubezni. To bo svet kraj, ki bo blažilno vplival na nepregledne množice vernikov.

Razen tega pa denar, ki pride za cerkev, ne leži mrtev, marveč gre spet naprej kot pošten zaslužek delovnega ljudstva.

Rože.

Mala Cvetka, sv. Terezija je svetnica rož. Ni kipa ne podobe sv. Male Terezije brez rož. Pij XI. jo je ob kanonizaciji označil takole: „Sv. Terezija Deteta Jezusa je čudež ljubezni božje, ki zadivlja svet in nebeščane, svetnica cvetlic.“

Ko je šlo za to, kakšen naj bo strop nove cerkve na Kodeljevem, je prišla kar sama ob sebi misel, naj bo iz samih rož, da bo izraženo to, kar je svetnica na smrtni postelji obljubila; da ko pride v nebesa, bo metala na zemljo same cvetlice (milosti). Cerkev sv. Terezije na Kodeljevem bo imela strop, ki bo kakor en sam rožni vrt, iz samih rož. Strop v cerkvi bo namreč lesen, razdeljen na okvire v obliki četverkotnikov. To so tako zvane „kasete“. V vsaki kaseti bo po ena roža. Roža s kaseto vred bo stala 100 din.

Te rože zdaj razpisujemo in prosimo vse častilce sv. Terezije, naj z njimi okrasijo novo svetišče. Mi sami pač tega ne zmoremo, šlo bo pa z združenimi močmi. Nadejamo, da bo v prihodnji številki Vestnika ali „Male Cvetke“ že zapisanih veliko število tistih, ki so sv. Tereziji plačali eno rožo. Rožo za rožo, ji bodo lahko rekli: jaz tebi kupim rožo, ti pa meni vrzi na zemljo kakšno posebno milost, ki jo boš izprosila zame od Boga.

Sv. Terezija vam ne more ostati dolžna, velikodušnost bo z velikodušnostjo poplačala.

Knjižice.

Širite naše knjižice, bodisi da jih daste brati drugim, bodisi da najdete novih naročnikov. Polagoma boste uvideli, kako velike koristi boste imeli od branja tega prekoristnega čtiva. Z veseljem ugotavljamo, da so si Knjižice utrle pot med naše ljudstvo, saj jih gre veliko vsakih štirinajst dni. Ponatisnili smo jih že precej, ker je bilo vedno spraševanje po njih. Tako na primer: **Anica, Cisti rod, Mala hiša božje previdnosti, Maggy.**

Brali ste o velikem poljskem svetniku Andreju Boboli. Njegove svete ostanke so 9. junija peljali skozi Ljubljano in so jih Ljubljančani z nepričakovano udeležbo počastili. Ob tej priliki se je prodajala knjižica Sv. **Andrej Bobola**. V enem dnevu so jo razgrabili in natisniti smo morali drugo izdajo. Nekaj je je še na razpolago.

Prav v kratkem izide tudi knjižica: **Sveta Hema**. Sv. Hema je naša rojakinja, Slovenka, rojena v Pilštajnu na Spodnjem Štajerskem. Ustanovila je samostan v Krki na Koroškem in imela mnogo posestev na Kranjskem in Štajerskem. Njeno lepo življenje in češčenje bo popisano v novi knjižici.

Priporočamo knjige.

ki jih je izdal uršulinski samostan v Ljubljani. Dobijo se v vseh knjižarnah, tudi na Rakovniku. Knjige so naslednje:

Slava sv. hostiji. Vez 20, broš. 12 din. — **Iz moje celice** vez. 10, broš. 6 din. **Srčni rubini** vez. 30, broš. 20 din. — **Sv. Angela Merici** broš. 12 din.

Tabor slovenskih deklet na Brezjah.

Dekleta — na Brezje!

Ker smo slovenska katoliška dekleta začutila, da bi bilo potrebno in koristno, da se skupno porazgovorimo o nekaterih vprašanih ki nas prav živo zanimajo, prirede centralne dekliške organizacije v Ljubljani tabor slovenskih katoliških deklet, h kateremu vabijo tudi dekleta iz lavantinske škofije. Tabor se bo vršil na Brezjah, tam, kjer kraljuje Ona, ki je našim dekletom najvišji Vzor, najboljša Mati in najvarnejša Vodnica. Na taboru se bomo pomenile o stvareh, ki zanimajo vsako slovensko dekle, ki mu je mar delo za Boga in narod. Na taboru bomo pokazale, kaj pomeni pošteno dekle, na katerega moremo zidati bodočnost naroda.

Ker je to prvi tabor slovenskih katoliških deklet in ker je pomen tabora velik, zato pridite, slovenska dekleta, **24. julija k Materi, na Brezje**. Udeležba bo zvezana z malenkostnimi stroški, zato Vas pričakujemo v čim večjem številu.

Pripravljalni odbor za
I. tabor slov. kat. deklet na Brezjah.

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**